

[Arne Melchior]

Men jeg vil tilslutte mig, hvad hr. Jimmy Stahr sagde om, at man ikke skal gå for vidt i en dagsorden, men at der må fremsættes forslag. Jamen det er jo netop det, CD's dagsordensforslag går ud på, nemlig at bruge ½ år på at undersøge, analysere, forhandle sig til rette både med teatrets ledelse, med medarbejderne og med de politiske partier. Så dér er vi i smuk overensstemmelse med hinanden, og derfor burde Socialdemokratiet trygt kunne stemme for vores dagsorden.

Må jeg så endelig sige, at vi er enige med Socialdemokratiet i ikke at benytte grønthøstermetoden. Selvfølgelig kan man ikke sige til 27 forskellige kulturinstitutioner: I skal skære 2,9 pct. ned. Det kan være, nogle er overforsynede, det kan være, nogle er underforsynede. Den metode har vi altid taget afstand fra.

Og så skal jeg endelig melde, at det er da helt klart – sådan går jeg ud fra også at kulturministeren har ment det – at hvis og når skuespillet udskilles af tripeldriften, så må der være tale om to chefer og to bestyrelser.

Agnete Laustsen (KF):

Over Det Kgl. Teaters scene står der som bekendt: »Ei blot til lyst«. Disse ord har i den senere tid fået en ny facet i den omfattende debat om vor nationalscenes aktuelle vilkår og fremtidige skæbne, idet vi vel alle såvel på som uden for teatret må erkende, at Det Kongelige Teater befinder sig i en krisituation.

De ansatte klager over dårlige arbejds- og klimaforhold, ledelsen over for få penge, publikum over for få og for dårlige forestillinger og for mange aflysninger og de bevilgende myndigheder, politikerne, over manglende effektiv styring og overordnet ledelse. Kort sagt, som Shakespeare ville have sagt det: »Something is rotten on Kongens Nytorv.«

Hamlet løste jo problemet – ja, eller gjorde han det nu? – ved at myrde kongen og diverse hoffolk, og der er da i debatten om Det Kongelige Teater også en del, der har givet udtryk for, at hele personalet skal afskediges og teatret lukkes, før vi overhovedet kan komme videre – et efter Det Konservative Folkepartis mening nok noget for drastisk udspil.

På den anden side vil jeg gerne ved denne lejlighed sige, at vi kan støtte kulturministeren 100 pct., når hun giver udtryk for, at grundig oprydning og selvransagelse på teatret er en be-

tingelse for at drøfte bedre økonomiske vilkår. Det kan ikke være rimeligt bare uden videre at sige, at man til den nationale teaterkulturs overlevelse betingelsesløst vil bevilge et mere eller mindre veldokumenteret antal millioner kroner til Det Kgl. Teater inden først at analysere, hvorfor f.eks. hver tredje stol i årets løb har stået tom, hvorfor produktiviteten er alarmerende lav, hvorfor billettilskuddet er fem gange så højt til en kongelig opera som til en jysk opera af mindst samme kvalitetsniveau, eller hvorfor det er nødvendigt, at ansatte beskæftiget med administration, teknik m.m. overstiger antallet af udøvende kunstnere, og at de ansatte dertil aflønnes og er arbejdsforpligtede efter 29 forskellige overenskomster eller aftaler for så specifikke personalekategorier som fra bude og piccoloer til musikassistenter og magistre. Til sammenligning kan jeg oplyse, at de på Dramaten i Stockholm kan klare sig med to, men dér producerer de nu altså også dobbelt så mange forestillinger på 1 år, og de har en belægningsprocent på 93.

Lad mig derfor slå fast, at vi fra konservativ side gerne vil være med til at overveje øgede bevillinger til Det Kongelige Teater, men hvis vi ikke forinden dybtgående får undersøgt, hvordan vi får effektiviseret teatrets drift og hævet det kunstneriske niveau, så vil, som det så rigtigt påpeges i Det Fri Aktuells leder i dag, »... pengene forsvinde lige ned i det store hul af ineffektivitet, løneskalering og overenskomstmæssigt mudder, som den nye ledelse har indført som en af sine ganske få fornyelser på et teater, der ellers er ved at gå i opløsning af mangel på ledelse«.

Så kan det vist ikke siges skarpere. Og samtidig må vi jo ikke glemme de forpligtelser, vi også har over for andre dele af vort kulturliv, lad mig nævne Nationalmuseet, Det Kgl. Bibliotek, landsdelsscenerne m.v.

Det, vi har brug for nu, er altså ikke overbudspolitik, men et sagligt samarbejde mellem teatrets ledelse og medarbejdergrupper og de bevilgende myndigheder, bl.a. om hele overenskomstområdet, og et gedigent budget, som måske ikke bliver så meget mindre end det nu-gældende, men som kan skabe ro og mulighed for langsigtet kunstnerisk planlægning, således at fremtidig debat om Det Kongelige Teater bliver om kunst, initiativ og arbejdsglæde.